

شیخ مفید

عالم کبیر "شیخ مفید" فقیه نامی و متکلم شهیر مسلمان (413 ق)

ابوعبدالله، محمد بن محمد بن عثمان معروف به شیخ مفید، عالم نامی، از مراجع شیعه، فقیه، متکلم، متوفی و مدفون در بغداد، در یازده ذیقعده‌ی سال 336 ق در روستایی در ده فرسنگی شمال بغداد به دنیا آمد.

ابوعبدالله، محمد بن محمد بن عثمان معروف به شیخ مفید، عالم نامی، از مراجع شیعه، فقیه، متکلم، متوفی و مدفون در بغداد، در یازده ذیقعده‌ی سال 336 ق در روستایی در ده فرسنگی شمال بغداد به دنیا آمد. وی در آن جا رشد و نمو کرد و تحصیلات مقدماتی را در زادگاه خود فرا گرفت؛ سپس برای تکمیل معلومات خود به بغداد رفت. شیخ مفید در مکتب ابن قولویه و شیخ صدوق و ابوغالب رازی و ابن جنید کسب علم نمود و به درجه‌ی اجتهاد رسید. از جمله شاگردان وی، سیدرضی و سیدمرتضی، شیخ طوسی، ابوالفتح گراجکی و نجاشی بوده‌اند. در آن زمان بغداد مرکز علوم اسلامی بود و در فقه مذاهب اربعه، مکتب شیخ مفید رونق داشت. شیخ مفید در جهت تقویت تشیع زحمت بسیار کشید. او از پایه گذاران علم کلام و اصول فقه استدلالی و منطقی به شمار می‌رود. تلاش علمی این عالم ربانی تا آن اندازه وسیع و گسترده بود که دانشمندان اهل‌تسنن به او لقب مفید دادند. آثار وی عبارتند از: الارشاد، الاختصاص، امامت امیرالمؤمنین و کشف السرائر و کتب دیگر. در احوال او نوشته‌اند که شب‌ها مختصر می‌خوانید، باقی را به نماز یا مطالعه یا تدریس و یا تلاوت قرآن مجید می‌گذرانید. شیخ مفید از جمله کسانی است که توقیعات و نامه‌های مختلفی از ناحیه‌ی مقدسه‌ی صاحب الامر (ع) با عباراتی چون: السلام علیک ایها الولی المولی المخلص فی الدین، المخلص فینا... به او ارسال می‌شد. او را در پایین پای امام هفتم (ع) در کنار استادش ابن قولویه به خاک سپردند.